

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Sžfk/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200663
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7018200663.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a zo sudkýň Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: U. S. Steel Košice - Labortest, s.r.o., so sídlom Vstupný areál U. S. Steel, 044 54 Košice, IČO: 31 699 634, právne zastúpenej DLA PIPER WEISS-TESSBACH Rechtsanwälte GmbH, organizačná zložka, so sídlom Suché mýto 1, 811 03 Bratislava, IČO: 31 782 574, na základe splnomocnenia pre advokátsku kanceláriu JUDr. Michaela Stessl, advokátka, s. r. o., so sídlom Suché mýto 1, 811 03 Bratislava, IČO: 36 857 076; proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica; o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 180469/2018 zo dňa 28. marca 2018, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S 82/2018-67 zo dňa 9. januára 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 S 82/2018-67 zo dňa 9. januára 2020 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Mesto Košice (ďalej len „správca dane“) rozhodnutím č. B/2016/116601/B/2016/00191721/09 zo dňa 8. apríla 2016 vyrubil žalobkyňu s odkazom na § 99e zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavby (ďalej len „zákon o miestnych daniach“) miestnu daň z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie 2016 vo výške 11.895,32 € podľa podaného daňového priznania.

2. Dňa 20. februára 2017 bolo správcovi dane doručené dodatočné daňové priznanie žalobkyne k dani z nehnuteľností za rok 2016 so žiadosťou o vydanie nového rozhodnutia pre určenie novej výšky dane. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Košice-okolie, katastrálneho odboru č. OU-KS-KO1-H-2/97/d-BJ zo dňa 25. októbra 2013, ktorým bol určený priebeh hranice medzi obcou Sokoľany a mestom Košice - mestská časť Šaca a medzi katastrálnymi územiaми D. a Ž. v prospech obce Sokoľany. V súlade s predmetným rozhodnutím stavba súpisné č. XXXX na parcele č. 3012 (LV č. XXXX) nepatrí do katastrálneho územia Ž. (ďalej aj ako „sporná nehnuteľnosť“), hoci za ňu bola pôvodným rozhodnutím správcu dane vyrubená daň z nehnuteľností.

3. V nadväznosti na podané dodatočné daňové priznanie začal správca dane u žalobkyne daňovú kontrolu na dani z nehnuteľností za zdaňovacie obdobia 2013 až 2016. O daňovej kontrole vyhotovil

správca dane protokol č. MK/B/2017/126952/210141 zo dňa 14. júna 2017 (ďalej len „protokol“). Správca dane vychádzajúc zo skutočnosti, že pre vyrubenie dane z nehnuteľností je rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia (§ 18 ods. 1 zákona o miestnych daniach) a akcentujúc zásadu hodnovernosti a záväznosti údajov katastra do preukázania opaku (§ 70 ods. 1 a 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon); ďalej len „katastrálny zákon“) dospel k záveru, že pre vyrubenie dane z nehnuteľností je rozhodujúci stav zapísaný v katastri nehnuteľností k 1. januáru zdaňovacieho obdobia. Keďže k 1. januáru rokov 2013 až 2016 bola sporná nehnuteľnosť vedená v katastri nehnuteľností ako nehnuteľnosť nachádzajúca sa v okrese Košice II, obci Košice - Šaca, katastrálne územie Ž., žalobkyňou označené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nič nemení na správnosti rozhodnutia o vyrubení dane č. B/2016/116601/B/2016/00191721/09 zo dňa 8. apríla 2016. Nebol preto podľa správcu dane daný dôvod na podanie dodatočných daňových priznaní.

4. Správca dane, na základe zistení z daňovej kontroly, rozhodnutím č. MK/B/2017/126952/MK/B/2017/00230083/09 zo dňa 7. septembra 2017 vyrubil žalobkyni rozdiel dane z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie 2016 v sume 0,- €. V odôvodnení svojho rozhodnutia v podstatnom zopakoval argumentáciu obsiahnutú v protokole (bod 3).

5. Žalovaný v odvolacom konaní doplnil dokazovanie vyžiadaním stanoviska Okresného úradu Košice - okolie, katastrálny odbor so žiadosťou o definovanie „časovej osi s presnými dátumami príslušnosti nehnuteľností do katastrálnych území podľa účinkov jednotlivých rozhodnutí katastra alebo rozsudkov súdov.“

6. Príslušný orgán vo svojej odpovedi č. OU-KS-KO1-2938/2016 zo dňa 25. novembra 2016 uviedol, že dňa 11. novembra 2008 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Správy katastra Košice - okolie č. H-2/97/d-BJ zo dňa 20. júna 2007, ktorým bola zmenená hranica medzi katastrálnymi územiami D. a Ž. v prospech obce Sokoľany. V nadväznosti na zrušujúci nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo dňa 27. októbra 2010 bola jeho právoplatnosťou (8. novembra 2010) opätovne obnovená pôvodná hranica medzi katastrálnymi územiami D.Ľ. a Ž. v prospech mesta Košice. Spor medzi obcou Sokoľany a mestom Košice ďalej pokračoval, pričom (v nadväznosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016) dňa 10. augusta 2016 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Okresného úradu Košice - okolie, katastrálneho odboru č. OU-KS-KO1-H-2/97/d-BJ zo dňa 25. októbra 2013, ktorým bola zmenená hranica medzi katastrálnymi územiami D. a Ž. v prospech obce Sokoľany.

7. Žalovaný rozhodnutím č. 1489731/2017 zo dňa 5. decembra 2017 zrušil predchádzajúce rozhodnutie správcu dane a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe dopytu na Okresný úrad Košice - okolie, katastrálny odbor (bod 5 a 6) žalovaný ustálil, že už v roku 2010 bola na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo dňa 27. októbra 2010 obnovená pôvodná hranica medzi katastrálnym územím D. a Ž. v prospech mesta Košice, čo pretrvávalo až do vydania rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016.

8. Podľa názoru žalovaného bolo pre určenie príslušnosti správcu dane rozhodujúce práve to, ako bola sporná nehnuteľnosť vedená v katastri nehnuteľností (zásada hodnovernosti a záväznosti údajov katastra - § 70 ods. 1 katastrálneho zákona) k 1. januáru zdaňovacieho obdobia (§ 99 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 2 zákona o miestnych daniach). Preto žalovaný konštatoval, že správu dane z nehnuteľností podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona o miestnych daniach mala vykonávať obec, na ktorej území sa sporná nehnuteľnosť na základe v tom čase existujúceho právneho stavu nachádza (nachádzala) k 1. januáru 2016, teda mesto Košice. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016 bol zrušený nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 196/2017-65 zo dňa 12. septembra 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 10. októbra 2017. Od 10. októbra 2017 preto sporné územie opätovne patrí do katastrálneho územia Ž.. Námiety žalobkyne považoval za neopodstatnené.

9. Hoci žalovaný podstatné námietky žalobkyne odmietol, nad ich rámec poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie správcu dane odkazuje na § 99e zákona o miestnych daniach (vo výroku) a v odôvodnení na § 48 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“). Keďže však vyrubovacie konanie v predmetnej veci začalo v nadväznosti na daňovú kontrolu podľa § 68 ods. 1 Daňového poriadku, rozhodnutie malo byť vydané

podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku. Žalovaný preto zrušil rozhodnutie správcu dane a vrátil mu vec na odstránenie zistených nedostatkov.

10. Správca dane v ďalšom procesnom postupe rozhodnutím č. MK/B/2017/126952/MK/B/2017/00258228/09 zo dňa 27. decembra 2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) opätovne vyrubil žalobkyni rozdiel dane z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie 2016 v sume 0,- €. V odôvodnení svojho rozhodnutia v podstatnom zopakoval argumentáciu obsiahnutú v protokole a vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (bod 3).

11. Žalovaný rozhodnutím č. 180469/2018 zo dňa 28. marca 2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“ alebo „žalované rozhodnutie“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie. V podstatnom k vecným námietkam žalobkyne zopakoval svoju argumentáciu obsiahnutú v predchádzajúcom rozhodnutí (body 7 a 8). K námietke predčasnosti vydania prvostupňového rozhodnutia a k požiadavke žalobkyne na zrušenie prvostupňového rozhodnutia a následné prerušenia konania až do vydania meritórneho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v spore obce Sokolany a mesta Košice o hranice ich katastrálnych území žalovaný uviedol, že svojím rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie potvrdil a tým je konanie v predmetnej veci ukončené. Požiadavka na prerušenie konania je preto neopodstatnená.

II.

Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

12. Proti rozhodnutiu žalovaného podala žalobkyňa v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“), ktorou žiadala zrušiť rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového orgánu. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že Okresný úrad Košice - okolie rozhodnutím č. k. OU-KS-KO1-H-2/97/d-BJ zo dňa 25. októbra 2013 určil priebeh hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice a priebeh hranice medzi katastrálnymi územiami D. a Ž. tak, že sporné územie bolo zaradené do katastrálneho územia obce Sokolany. Správny súd rozsudkom sp. zn. 2 Sp 59/2013 zo dňa 1. decembra 2015 na základe podaného odvolania vyššie uvedené rozhodnutie zrušil. Najvyšší súd Slovenskej republiky však rozsudkom sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016 predchádzajúci rozsudok správneho súdu zmenil, napadnuté rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol. Ústavný súd Slovenskej republiky však nálezom III. ÚS 196/2017-65 zo dňa 12. septembra 2017 uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Toto pritom do podania správnej žaloby nebolo ukončené.

13. Žalobkyňa zastáva názor, že vo vzťahu k daňovému konaniu o miestnej dani za rok 2016 predstavuje súdne konanie o odvolaní mesta Košice proti rozhodnutiu Okresného úradu Košice - okolie č. k. OU-KS-KO1-H-2/97/d-BJ zo dňa 25. októbra 2013 konanie o predbežnej otázke. Táto skutočnosť musela byť správcovi dane známa, preto mal správca dane podľa § 61 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku, alebo v odvolacom konaní žalovaný podľa § 61 ods. 6 Daňového poriadku, daňové konanie prerušiť do ukončenia konania o predbežnej otázke. Porušenie predmetných ustanovení má zakladať nezákonnosť rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia. Odlišný zvolený postup žalovaného vystavil žalobkyňu riziku dvojitého zdanenia, keď v prípade úspechu obce Sokolany v konaní o určení katastrálnej hranice v spornom území, bude žiadať od žalobkyne úhradu miestnej dane z nehnuteľností za roky 2013 až 2016, i keď táto bola uhradená mestu Košice.

14. Žalobkyňa tiež upozorňuje, že právne názory žalovaného vyjadrené v jeho rozhodnutí nekorešponujú s názormi vyjadrenými v inom daňovom konaní vo veci iného daňového subjektu, v obdobnom postavení, týkajúcom sa rozdielu miestnej dane z nehnuteľností za rok 2011, o ktorom prebieha konanie pred správnym súdom pod sp. zn. 6 S 60/2018. V tomto žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane (mesta Košice) napriek tomu, že k 1. januáru 2011 mesto Košice nebolo zapísané v katastri nehnuteľností ako príslušný správca dane.

15. K správnej žalobe žalobkyne sa vyjadril žalovaný a navrhol ju ako nedôvodnú zamietnuť. Ten s odkazom na § 22 ods. 1 Daňového poriadku konštatoval, že keďže ku dňu vydania prvostupňového rozhodnutia a ani rozhodnutia žalovaného nebolo právoplatne rozhodnuté v spore medzi obcou Sokolany a mestom Košice, mohol si správca dane o otázke sporného územia urobiť úsudok. Podstatným je podľa žalovaného právny stav, ktorý existoval k 1. januára 2016. Zo zisteného skutkového

stavu vyplýva, že až dňa 10. augusta 2016 (t. j. v priebehu roku 2016), na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016, nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Okresného úradu Košice okolie, katastrálneho odboru č. k. OU-KS-KO1-H-2/97/d-BJ zo dňa 25. októbra 2013, ktorým bola zmenená hranica medzi katastrálnymi územiami D. a Ž. v prospech obce Sokolany. Toto rozhodnutie bolo nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 196/2017 zo dňa 12. septembra 2017 zrušené, na základe čoho bola obnovená pôvodná hranica medzi katastrálnymi územiami D. a Ž. v prospech mesta Košice. Na základe vyjadrenia orgánu štátnej správy na úseku katastra možno konštatovať, že k 1. januáru 2016 správu dane z nehnuteľností na spornom území vykonávalo mesto Košice. Na zmeny počas zdaňovacieho obdobia sa neprihliada.

16. Žalovaný sa nestotožnil ani s názorom žalobkyne, že ju vystavuje riziku dvojitého zdanenia a s odkazom na ochranu daňového tajomstva (§ 11 Daňového poriadku) sa odmietol vyjadriť k prípadu iného daňového subjektu.

17. Žalobkyňa vo svojej replike v podstatnom zopakovala svoju argumentáciu obsiahnutú v správnej žalobe. Poukázala opätovne najmä na skutočnosť, že správca dane ako aj žalovaný mali podľa jej názoru povinnosť s odkazom na § 61 ods. 1 písm. a) a ods. 6 Daňového poriadku prerušiť daňové konanie do právoplatného skončenia konania vedeného vo veci sporu obce Sokolany a mesta Košice o hranice katastrálnych území. Nielen citované ustanovenia Daňového poriadku spolu s charakterom a dĺžkou trvania sporu o priebeh hranice medzi katastrálnymi územiami podľa názoru žalobkyne de facto vylučujú možnosť správcu dane urobiť si o otázke priebehu hranice vlastný úsudok.

18. Správny súd uznesením č. k. 6 S 82/2018-55 zo dňa 17. apríla 2019 prerušil súdne konanie do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o kasačných sťažnostiach proti rozsudkom správneho súdu vydaných v konaniach sp. zn. 6 S 21/2017, sp. zn. 7 S 21/2017, sp. zn. 6 S 30/2017 a sp. zn. 6 S 45/2017.

19. Následne správny súd rozsudkom č. k. 6 S 82/2018-67 zo dňa 9. januára 2020 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“ alebo „napádaný rozsudok“) zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie.

20. Správny súd dospel k názoru, že pre rozhodnutie veci boli rozhodujúce údaje zapísané v katastri nehnuteľností k 1. januáru 2016, keďže tieto je potrebné považovať za hodnoverné z dôvodu nepreukázania opaku. Vychádzal pritom z toho, že sporné nehnuteľnosti žalobkyne sa stále nachádzajú v katastrálnom území D., pretože do vydania rozhodnutia správneho súdu nebol preukázaný opak. Aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo dňa 27. októbra 2010, vydané v konaní o určenie priebehu hraníc katastrálneho územia, nerozhodovalo meritórne o priebehu hranice katastrálnych území, ale rozhodovalo „len“ o porušení procesných práv mesta Košice. To isté podľa správneho súdu platí aj vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 196/2017 zo dňa 12. septembra 2017. Nejde preto o dôkazy opaku vo vzťahu k domnienke hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností (§ 70 ods. 1 katastrálneho zákona). Svoj názor správny súd podporil odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 32/2018 zo dňa 13. septembra 2019.

21. Rovnako sa správny súd stotožnil aj s námietkou žalobkyne týkajúcou sa predčasnosti rozhodnutia žalovaného. Keďže konanie vo veci priebehu hraníc katastrálnych území D. a Ž. nebolo ku dňu právoplatnosti rozhodnutia žalovaného ukončené, správny súd zastával názor, že išlo o konanie o predbežnej otázke, vo vzťahu ku ktorému mohol žalovaný prerušiť daňové konanie (§ 22 ods. 1, § 66 ods. 1 a 6 Daňový poriadok). Tento postup podľa správneho súdu odôvodňovala najmä zložitnosť posudzovania predbežnej otázky, na ktorú sú rôzne právne názory na všeobecných súdoch, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, berúc do úvahy aj právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky. O týchto skutočnostiach mal žalovaný podľa správneho súdu vedomosť. Autonómny posúdením predbežnej otázky (správneho priebehu hraníc katastrálnych území D. a Ž.) sa žalovaný vystavil riziku jej nesprávneho posúdenia. Správny súd tiež akcentoval nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného v časti vysporiadania sa s námietkou žalobkyne týkajúcou sa potreby prerušenia daňového konania z dôvodu prebiehajúceho konania o predbežnej otázke - o určení hraníc katastrálnych území D. a Ž..

22. Námietku žalobkyne týkajúcu sa rizika dvojitého zdanenia považoval správny súd za nedôvodnú a hypotetickú.

III.

Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

23. Proti napádanému rozsudku správneho súdu podal žalovaný - sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodu, že tento podľa jeho názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP), a súčasne sa správny súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h) SSP). Navrhuje preto rozsudok správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

24. Sťažovateľ vo svojej kasačnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že správny súd nesprávne interpretoval žalobné body žalobkyne. Táto totiž ani v žalobe, v replike a ani na pojednávaní nenamietala, že by sporné nehnuteľnosti boli k 1. januáru 2016 zapísané v katastri nehnuteľností ako patriace do katastrálneho územia D., a preto obec Sokolany by mala byť správcom dane. Rovnako sťažovateľ zdôrazňuje, že pôvodná hranica katastrálnych území (v prospech mesta Košice) bola obnovená v mesiacoch apríl až jún 2011, a takto bola zapísaná aj k 1. januáru 2016. Sporné územie bolo preto k 1. januáru 2016 súčasťou mesta Košice tak, ako tomu bolo pred začatím sporu obce Sokolany a mesta Košice. Toto tvrdil žalovaný počas celého priebehu súdneho konania a takto to podľa žalovaného vyplýva aj z administratívneho spisu (list vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Ž., zo dňa 26. mája 2011), ako aj z odpovede Okresného úradu Košice - okolie č. OU-KS-KO1-2938/2016 zo dňa 25. novembra 2016 (bod 6) a odpovede Okresného úradu Košice - okolie č. 1782/13 zo dňa 13. septembra 2013. Sťažovateľ upozornil, že z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 32/2018 zo dňa 13. septembra 2019 a sp. zn. 10 Sžfk 32/2018 zo dňa 19. júna 2019 vyplýva, že pre určenie správcu dane a ostatných, pre miestne dane rozhodujúcich skutočností, sú záväzné údaje zapísané v katastri, ak nie je preukázaný opak. V predmetnej veci išlo o zdaňovacie obdobie roku 2016, k 1. januáru 2016 bolo sporné územie evidované v katastri nehnuteľností v katastrálnom území Ž., t. j. bolo súčasťou mesta Košice a do 1. januára 2016 nebolo meritorne právoplatne rozhodnuté o tom, že údaj katastra je nesprávny. Správcom dane preto bolo mesto Košice. Správny súd teda rozhodol v rozpore s právnym názorom kasačného súdu, keď nerešpektoval údaje zapísané v katastri nehnuteľností k 1. januáru 2016.

25. Žalobkyňa v žalobe, podľa sťažovateľa, namietala najmä to, že vo veci sporu o hranice katastrálnych území D. a Ž., nebolo vydané konečné rozhodnutie, a teda nie je zrejmé, do ktorého katastrálneho územia sporné nehnuteľnosti patria. Preto až v správnej žalobe namietala, že súvisiace konanie predstavuje konanie o predbežnej otázke a namietala tiež tvrdenú povinnosť správnych orgánov prerušiť daňové konanie. Sťažovateľ v tomto smere namietal, že ide zo strany žalobkyne o nový argument, uplatnený až v správnej žalobe. V podanom odvolaní pritom žalobkyňa nežiadala prerušiť odvolacie konanie, ale žiadala prerušiť konanie, v ktorom bolo vydané odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie. To však už vo fáze odvolacieho konania nebolo možné prerušiť. Na to nadväzuje aj odôvodnenie žalovaného rozhodnutia, kde sťažovateľ konštatoval, že konanie, v ktorom bolo prvostupňové rozhodnutie vydané, je v danej chvíli skončené a nemožno ho prerušiť. Sťažovateľ tiež namietal, že keďže v predmetnej veci predbežná otázka nevznikla (vo veci príslušnosti sporného územia ku dňu vydania prvostupňového rozhodnutia, ani rozhodnutia žalovaného neexistovalo žiadne právoplatné rozhodnutie a k 1. januáru 2016 bolo sporné územie v katastri nehnuteľností preukázateľne zapísané v katastrálnom území X., ako súčasť mesta Košice), nebol dôvod na prerušenie odvolacieho konania.

26. Sťažovateľ tiež namietal predčasnosť napádaného rozsudku. Uznesením č. k. 6 S 82/2018-55 zo dňa 17. apríla 2019 prerušil súdne konanie do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o kasačných sťažnostiach proti rozsudkom správneho súdu vydaných v konaniach sp. zn. 6 S 21/2017, sp. zn. 7 S 21/2017, sp. zn. 6 S 30/2017 a sp. zn. 6 S 45/2017. Ku dňu pojednávania a vydania napadnutého rozsudku však bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnuté iba v jednej z uvedených vecí, a to dňa 19. júna 2019 vo veci sp. zn. 6 S 45/2017. V ostatných veciach však rozhodnuté nebolo. Správny súd preto pokračoval v konaní a vo veci rozhodol bez toho, aby pominuli dôvody, pre ktoré bolo súdne konanie prerušené.

27. Ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa sa vyjadrila aj žalobkyňa akcentujúc zákonnosť rozsudku správneho súdu, pričom navrhla kasačnú sťažnosť zamietnuť. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení poukazuje na to, že sťažovateľ vo svojej kasačnej sťažnosti riadne nevymedzil sťažnostné body, keď neuviedol, aké právne posúdenie správneho súdu považuje za nesprávne a ani nevymedzil v čom spočíva jeho nesprávnosť. Zastáva názor, že správny súd správne poňal jej žalobu, interpretoval jej žalobné body a vyextrahoval podstatu všetkých jej tvrdení naprieč jednotlivými jej podaniami. Žalobkyňa tvrdí, že nie je pravdivé tvrdenie sťažovateľa o uplatnení námietky neprerušenia daňového konania z dôvodu prebiehania konania o predbežnej otázke až v správnej žalobe. Naopak uvádza, že už v daňovom konaní žiadala zrušiť prvostupňové rozhodnutie a konanie prerušiť do vydania meritórneho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sporu o hranice katastrálnych území D. a Ž.. Povinnosť prerušenia daňového konania vyplýva podľa žalobkyne z § 61 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku. Sťažovateľ sa tiež podľa žalobkyne nevyjadril k hrozbe jej duplicitného zdanenia.

28. Čo sa týka námietok sťažovateľa vo vzťahu k otázke, do ktorého katastrálneho územia patrili sporné nehnuteľnosti k 1. januáru 2016 a kto bol príslušným správcom dane aj tieto považuje žalobkyňa za nedôvodné. Stotožňuje sa s prístupom správneho súdu, keď zápis v katastrí nehnuteľností k 1. januáru 2016 (v prospech mesta Košice) interpretoval v kontexte prebiehajúceho súdneho konania vo veci sporu o hranice katastrálnych území D. a Ž., resp. jednotlivých rozhodnutí v ňom vydaných. Priebeh tohto sporu je pritom obsiahnutý aj vo vyjadreniach sťažovateľa v priebehu súdneho konania. Žalobkyňa dáva do pozornosti, že počas súvisiaceho sporu medzi obcou Sokoľany a mestom Košice sa rozhodnutím Katastrálneho úradu v Košiciach č. H-2/97/d-BJ zo dňa 20. júna 2007, rozhodnutím Okresného úradu Košice - okolie č. OU-KS-KO1-H-2/97/d-BJ zo dňa 25. októbra 2013 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016 ustálilo, že sporné územie patrí do katastrálneho územia obce Sokoľany. Hoci je faktom, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016 bolo zrušené rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 196/2017 zo dňa 12. septembra 2017, išlo o zrušenie len z procesných dôvodov. Predmetné rozhodnutie ústavného súdu preto nepredstavuje konečný dôkaz, že by sporné územie patrilo do katastrálneho územia Ž., patriaceho mestu Košice. S ohľadom na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016 žalobkyňa zastáva názor, že je vysoko pravdepodobný úspech obce Sokoľany v súvisiacom spore, pričom k dnešnému dňu nie je definitívne určené, do ktorého katastrálneho územia patrí sporné územie. Napadnutý rozsudok považuje žalobkyňa za plne súladný s ustálenou rozhodovacou činnosťou kasačného súdu.

29. Žalobkyňa tiež dáva do pozornosti rozdiely v prístupe sťažovateľa v rôznych zdaňovacích obdobiach. Zatiaľ čo v tomto konaní sťažovateľ argumentuje potrebou rešpektovania údajov katastra nehnuteľností k 1. dňu zdaňovacieho obdobia, vo veciach vedených pred správnym súdom pod sp. zn. 6 S 83/2017 a kasačným súdom pod sp. zn. 10 Sžfk 32/2018 vychádza pri určení správcu dane sťažovateľ z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a hodnovernosť údajov katastra nehnuteľností spochybňuje. Rozpor vo svojich prístupoch sťažovateľ podľa názoru žalobkyne nevysvetlil.

30. Žalobkyňa sa stotožňuje so záverom správneho súdu, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné čo do dôvodov, prečo sa žalovaný rozhodol daňové konanie neprerušiť napriek tomu, že tak urobiť mohol a s ohľadom na zložitú situáciu aj mal. Konanie vo veci sporu o hranice katastrálnych území D. a Ž. považuje žalobkyňa za podstatné pre jej daňové konanie a ide podľa jej názoru o konanie o predbežnej otázke. V takomto prípade s odkazom na § 61 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku podľa názoru žalobkyne vzniká povinnosť prerušenia daňového konania (ak má sťažovateľ vedomosť o súvisiacom prebiehajúcom konaní o predbežnej otázke), čo v predmetnej veci nebolo sťažovateľom rešpektované. Neprerušenie daňového konania žalobkyne považuje aj za porušenie princípu hospodárnosti a procesnej ekonómie. Podľa názoru žalobkyne neobstojí argumentácia sťažovateľa postavená na tom, že žiadosť žalobkyne o prerušenie daňového konania bola smerovaná vo vzťahu k prvostupňovému konaniu, ktoré bolo v čase rozhodovania odvolacieho orgánu už ukončené. Platí totiž, že prvostupňové a odvolacie konanie predstavujú jeden celok. Ak by sťažovateľ posudzoval podania žalobkyne podľa obsahu zistil by, že rovnaké dôvody boli dané aj pre prerušenie odvolacieho konania (§ 61 ods. 1 písm. a) a ods. 6 Daňového poriadku).

31. Vo vzťahu k otázke neprerušenía daňového konania žalobkyňa tiež zdôrazňuje námietku rizika dvojitého zdanenia. Tvrdí, že ak obec Sokolany vyhrá spor o vedenie katastrálnej hranice medzi územím obce Sokolany a mestom Košice, bude môcť ako miestne príslušný správca dane pre sporné územie vyrubiť miestnu daň žalobkyni. Podľa § 69 ods. 1 a 2 Daňového poriadku pritom právo vyrubiť daň vo vzťahu k zdaňovaciemu obdobiu 2016 zanikne obci Sokolany až v roku 2022.

32. Vo vzťahu k predčasnosti napadnutého rozsudku žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že prerušenie súdneho konania bolo realizované za účelom zjednotenia výkladu spornej právnej otázky prostredníctvom kasačného súdu. Keďže v konaní sp. zn. 10 Sžfk 32/2018 bolo už kasačným súdom rozhodnuté, rovnako tiež v obdobnej veci sp. zn. 1 Sžfk 32/2018, bol podľa žalobkyne naplnený dôvod prerušenia súdneho konania. Správny súd preto mohol aj s odkazom na uplatnenie princípu podľa § 5 ods. 7 SSP v konaní pokračovať. Pokiaľ sťažovateľ nesúhlasil s prerušením súdneho konania, mohol voči rozhodnutiu o jeho prerušení podať kasačnú sťažnosť, čo však neurobil.

33. Dňa 2. februára 2021 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené podanie žalobkyne, ktorým poukázala na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 4 Sžr 3/2019 zo dňa 4. novembra 2020 zmenil rozsudok správneho súdu č. k. 6 S 65/2018-76 zo dňa 9. apríla 2019 tak, že rozhodnutie Okresného úradu Košice - okolie, katastrálny odbor č. OU-KS-KO1-H-2/97/d-BJ zo dňa 25. októbra 2013 potvrdil. Tým podľa žalobkyne rozhodol, že sporné územie patrí do katastrálneho územia obce Sokolany a nie do katastrálneho územia Ž.R., mesta Košice - mestská časť Šaca. Sporná nehnuteľnosť sa nachádza práve na území dotknutom predmetným rozhodnutím.

34. V priebehu kasačného konania, dňa 1. januára 2021, nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3S v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku a je v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

IV.

Konanie o určení priebehu hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca a priebehu hranice medzi katastrálnymi územiami D. a Ž.

35. Vychádzajúc z administratívneho spisu, súdneho spisu a súdnych informačných systémov Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky kasačný súd zistil nasledujúci priebeh konania o určení hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca a priebehu hranice medzi katastrálnymi územiami D. a Ž.:

- dňa 23. apríla 1997 bol príslušnému katastrálnemu orgánu doručený návrh 14 obcí okresu Košice (vrátane obce Sokolany) na začatie katastrálneho konania o určení priebehu hraníc podľa § 52 a nasl. katastrálneho zákona s cieľom zvrátiť následky včlenenia niektorých území v katastri dotknutých obcí do katastrálnych území mesta Košice,
- rozhodnutím Katastrálneho úradu v Košiciach, Správy katastra Košice - okolie č. H-2/97/d-BJ zo dňa 20. októbra 2004 bol návrh obce Sokolany zamietnutý,
- správny súd rozsudkom č. k. 3 Sp 8/2005-27 zo dňa 11. apríla 2006 vyhovel odvolaniu obce Sokolany a zrušil zamietavé rozhodnutie Katastrálneho úradu v Košiciach, Správy katastra Košice - okolie a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- Katastrálny úrad v Košiciach, Správa katastra Košice - okolie rozhodnutím č. H-2/97/d-BJ zo dňa 20. júna 2007 vyhovel návrhu obce Sokolany a určil priebeh hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice a priebeh hranice katastrálnych území D. a Ž. v prospech obce Sokolany,
- správny súd rozsudkom č. k. 6 Sp 18/2007-29 zo dňa 22. novembra 2007 potvrdil predchádzajúce rozhodnutie Katastrálneho úradu v Košiciach,

- Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6 Sžo 43/08 zo dňa 29. októbra 2008 odmietol odvolanie mesta Košice proti rozsudku správneho súdu z 22. novembra 2007 ako oneskorene odvolané,
- Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo dňa 27. októbra 2010, právoplatné dňa 8. novembra 2010, zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 43/08 zo dňa 29. októbra 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania mesta Košice rozsudkom sp. zn. 1 Sžr 43/2012 zo dňa 14. mája 2013 zmenil rozsudok správneho súdu zo dňa 22. novembra 2007 tak, že rozhodnutie Okresného úradu Košice - okolie, katastrálny odbor zo dňa 20. júna 2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- Okresný úrad Košice - okolie, katastrálny odbor rozhodnutím č. OÚ-KS-KO1-H-2/97/d-BJ zo dňa 25. októbra 2013 vyhovel návrhu obce Sokoľany a určil priebeh hranice medzi obcou Sokoľany a mestom Košice a priebeh hranice katastrálnych území D. a Ž. v prospech obce Sokoľany,
- správny súd rozsudkom č. k. 2 Sp 59/2013-53 zo dňa 10. septembra 2015 zrušil rozhodnutie Okresného úradu Košice - okolie, katastrálny odbor zo dňa 25. októbra 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Sžr 75/2014 zo dňa 10. septembra 2015 zrušil predchádzajúci rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- správny súd rozsudkom č. k. 2 Sp 59/2013-145 zo dňa 1. decembra 2015 zrušil rozhodnutie Okresného úradu Košice - okolie, katastrálny odbor zo dňa 25. októbra 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania obce Sokoľany rozsudkom sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016 zmenil predchádzajúci rozsudok správneho súdu tak, že rozhodnutie Okresného úradu Košice - okolie, katastrálny odbor zo dňa 25. októbra 2013 potvrdil,
- Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. III. ÚS 196/2017 zo dňa 21. marca 2017 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť mesta Košice proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 zo dňa 8. júna 2016 a odložil vykonateľnosť predmetného rozsudku,
- Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. III. ÚS 196/2017 zo dňa 12. septembra 2017 zrušil predchádzajúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. júna 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Sžr 16/2017 zo dňa 10. apríla 2018 zrušil rozsudok správneho súdu zo dňa 1. decembra 2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- správny súd rozsudkom č. k. 6 S 65/2018-76 zo dňa 9. apríla 2019 zrušil rozhodnutie Okresného úradu Košice - okolie, katastrálny odbor zo dňa 25. októbra 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania obce Sokoľany rozsudkom sp. zn. 4 Sžr 3/2019 zo dňa 4. novembra 2020 zmenil predchádzajúci rozsudok správneho súdu tak, že rozhodnutie Okresného úradu Košice - okolie, katastrálny odbor zo dňa 25. októbra 2013 potvrdil,
- Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. II. ÚS 342/2021 zo dňa 29. júna 2021 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť mesta Košice proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 3/2019 zo dňa 4. novembra 2020 a odložil vykonateľnosť predmetného rozsudku,
- Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. II. ÚS 342/2021 zo dňa 28. októbra 2021 zrušil predchádzajúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 4. novembra 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- odvolacie konanie v predmetnej veci po vrátení veci Ústavným súdom Slovenskej republiky prebieha pred Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Svk 20/2021 a k dnešnému dňu nebolo ukončené.

V.

Posúdenie kasačného súdu

36. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok; ďalej len „SSP“), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

37. Úlohou kasačného súdu v prejednávanej veci bolo posúdiť, (i) či miestne a vecne príslušným správcom dane na vyrubenie a vybratie dane zo spornej nehnuteľnosti vo veci žalobkyne za zdaňovacie

obdobie roka 2016 bolo mesto Košice alebo obec Sokol'any, (ii) či vznikla správcovi dane a sťažovateľovi povinnosť prerušiť daňové konanie v predmetnej veci do právoplatného ukončenia konania o určení priebehu hranice medzi obcou Sokol'any a mestom Košice - mestská časť Šaca, resp. o určení priebehu hranice medzi katastrálnymi územiaми D. a Ž. a konečne posúdiť aj to (iii) či napadnutý rozsudok správneho bol vydaný predčasne, pred odpadnutím prekážok, pre ktoré bolo správne súdne konanie prerušené.

38. Pri riešení sťažovateľom nastolených otázok v rámci svojich právnych úvah vychádzal kasačný súd aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vrátane jeho veľkého senátu. Keďže odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (bod 34), vychádzajúc z účelu zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti, z právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) sa kasačný súd naďalej považuje za viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (vrátane rozhodnutí veľkého senátu).

V.A

K miestnej a vecnej príslušnosti správcu dane na vyrubenie a vybratie dane z nehnuteľností

39. Vo vzťahu k prvej sťažovateľom nastolenej otázke kasačný súd konštatuje, že správny súd postavil napadnutý rozsudok v zásade na dvoch premisách, a teda že (i) pre posúdenie miestnej a vecnej príslušnosti správcu dane vo vzťahu k dani z nehnuteľností sú rozhodujúce údaje obsiahnuté v katastri nehnuteľností k 1. januáru zdaňovacieho obdobia a (ii) k 1. januáru 2016 sa sporná nehnuteľnosť fakticky nachádzala v katastrálnom území D., keďže prebiehajúce súdne konania nepreukázali opak. Preto ustálil, že je to obec Sokol'any, ktorá mala byť vo vzťahu k spornej nehnuteľnosti žalobkyne príslušným správcom dane, nie však mesto Košice, ktoré miestnu daň z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie roku 2016 vyrubilo.

40. Kasačný súd sa stotožňuje so sťažovateľom v tom, že pri riešení predmetnej otázky, ktorá je z pohľadu napadnutého rozsudku zásadná, správny súd prekročil rámec žalobných dôvodov uplatnených žalobkyňou v podanej žalobe. Táto vo svojej žalobe totiž nenamietala, že sporné pozemky sa k 1. januáru 2016 nenachádzali v katastrálnom území Ž.R., obec Košice - mestská časť Šaca a ani to, že príslušným správcom dane k dani z nehnuteľností za rok 2016 podľa týchto údajov bolo mesto Košice. Žalobné body uplatnené žalobkyňou voči prvostupňovému rozhodnutiu a rozhodnutiu žalovaného sa týkajú predčasnosti týchto rozhodnutí a povinnosti prerušenia daňového konania. Napriek tomu však kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že otázka miestnej a vecnej príslušnosti správcu dane úzko súvisí s právomocou a oprávnením správcu dane vydať rozhodnutie v daňovom konaní. Chyby pri správnom určení vecnej a osobitne v prípade obcí aj pri určení miestnej príslušnosti správcu dane predstavujú najťažšie vady nulity rozhodnutia. Nulitné rozhodnutia nemajú právne účinky a hľadí sa na ne, akoby ani neboli vydané (§ 64 ods. 1 a 2 písm. a) Daňového poriadku). Osobitný význam väd nulity správnych rozhodnutí reflektuje aj SSP, keď explicitne umožňuje správnemu súdu prekročiť rámec uplatnených žalobných bodov ak „rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený“ (§ 134 ods. 2 písm. b) SSP). V tomto smere je potrebné vnímať aj argumentáciu správneho súdu prekračujúcu rámec žalobných bodov vo vzťahu k vecnej a miestnej príslušnosti správcu dane na vyrubenie a vybratie dane zo sporných nehnuteľností za rok 2016.

41. Pri posudzovaní miestnej a vecnej príslušnosti správcu dane na vyrubenie dane z nehnuteľností za sporné nehnuteľnosti žalobkyne za zdaňovacie obdobie 2016 sa tak správny súd ako aj sťažovateľ odvolávajú na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 32/2018 zo dňa 13. septembra 2019, kde tento uviedol:

„33. Zaiste aj kvôli predchádzaniu sporom, zjednodušeniu správy daní, ako i umožneniu predvídať daňové povinnosti na jednej strane a daňové príjmy na druhej strane zákonodarca ustanovil za rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia (§ 18 ods. 2 zákona o miestnych daniach, § 3 ods. 10 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb.). Zároveň § 71 ods. 1 Katastrálneho zákona okrem iného uvádza, že záväzné údaje katastra sa používajú na účely správy daní a poplatkov. Podľa § 41 ods. 1 sa práva k nehnuteľnostiam sa vpisujú do listu vlastníctva a do súboru popisných informácií katastra;

tým sa stávajú hodnovernými, prípadne aj záväznými údajmi katastra. Podľa § 70 ods. 1 Katastrálneho zákona údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Podľa ods. 2 údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam, parcelné číslo, geometrické určenie nehnuteľnosti, druh pozemku, geometrické určenie a výmera katastrálneho územia, názov katastrálneho územia, výmera poľnohospodárskej jednotky alebo lesnej hospodárskej jednotky, alebo organizačnej jednotky, údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach, údaje o bodových poliach, ako aj štandardizované geografické názvy sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Záväzným údajom katastra nie je druh pozemku evidovaného ako parcela registra "E". Podľa § 71 ods. 3 Katastrálneho zákona údaje katastra, ktorých hodnovernosť je vyvrátená, sa nesmú používať.

34. Sťažovateľ vo všetkých štádiách konania v podstate tvrdil, že napriek tomu, že ku dňu 01.01.2011 sa podľa údajov katastra zdaňované pozemky nachádzali v k. ú. Z., nemalo sa vychádzať z údajov katastra, pretože ich hodnovernosť bola podľa neho vyvrátená tým, že v dôsledku účinkov Nálezu Ústavného súdu prestalo byť právoplatné Rozhodnutie Správy katastra (v spojení s nadväzujúcimi rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu). Ako však výstižne argumentoval žalobca a aj krajský súd, Ústavný súd nerozhodoval meritorne o priebehu hranice katastrálnych území, ale rozhodoval o porušení procesných práv Mesta Košice. V zmysle § 70 ods. 1 Katastrálneho zákona, ako i celkovej koncepcie katastra nehnuteľností však hodnovernosť údajov katastra je vyvrátená až vtedy, keď sa preukáže opak týchto zapísaných údajov. A tak, hoci nepochybne dňom právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu sa Rozhodnutie Správy katastra stalo opäť neprávoplatným, nemožno zo známych skutkových a právnych okolností dovodiť, že by od toho dňa bolo zároveň preukázané, že zdaňované nehnuteľnosti nepatria do k. ú. Z.. Ani fakt, že Rozhodnutie Správy katastra, na základe ktorého bol vykonaný záznam v roku 2009 (v prospech Obce Sokolany), stratilo právoplatnosť, nemal vplyv na to, že záväzným údajom katastra ku dňu 01.01.2011 bol zápis zdaňovaných nehnuteľností do k. ú. Z.

35. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že krajský súd de facto rešpektoval v tom čase už neprávoplatné Rozhodnutie Správy katastra, mylí sa. Krajský súd rešpektoval údaje katastra ku dňu 01.01.2011, pričom abstrahoval od toho, na základe čoho a akým procesom sa tieto údaje do katastra zapísali; zároveň absentovalo rozhodnutie, ktorým by bol takto zapísaný údaj vyvrátený, teda dôkaz o nesprávnosti zapísaného údaju. Tento postup krajského súdu bol správny a vyplýva aj citovaných ustanovení zákona.

36. Pre posúdenie veci je irelevantným právnym problémom, či v dôsledku účinkov Nálezu Ústavného súdu mala byť podľa zákona (záznamom) vykonaná zmena zápisu v katastri alebo nie, a kedy táto zmena mala byť vykonaná.

37. Rovnako aj z hľadiska účelu právnej úpravy katastra nehnuteľností (zvlášť ustanovení o záväznosti a hodnovernosti), ako i požiadavky právnej istoty v daňových veciach, kasačný súd nepochybuje o správnosti právneho názoru a rozhodnutia krajského súdu, keď za rozhodujúce pre vyrubenie dane ako i pre určenie správcu dane považoval údaje zapísané v katastri nehnuteľností ku dňu 01.01.2011. Za rozporné so zákonom teda považoval prvostupňové rozhodnutie i preskúmané rozhodnutie, ktoré vychádzali z neochvejného (no nepodloženého) presvedčenia konajúcich úradov, že zdaňované nehnuteľnosti k onomu dňu patrili do k. ú. R. a teda nachádzali sa v Meste Košice. Pre rozhodovanie oboch správnych orgánov totiž boli záväzné údaje katastra, pretože tie neboli vyvrátené dôkazom o opaku. Strata právoplatnosti Rozhodnutia Správy katastra totiž sama osebe nemá účinky opačného rozhodnutia.

38. Kasačný súd sa nebude na tomto mieste venovať sporom o výklad obsahu tradičného pojmu materiálna publicita katastra a správnosť jeho použitia na aktuálnu právnu úpravu, čo sa stalo medzi stranami v konaní o kasačnej sťažnosti sporným. Rovnaký postoj zaujíma kasačný súd k náznakom sporu o záväznosť súdneho rozhodnutia (najmä rozhodnutia ústavného súdu). Pre rozhodnutie vo veci totiž postačuje vyššie poskytnutý výklad, podľa ktorého pre určenie správcu dane a ostatných pre daňové veci rozhodujúcich skutočností sú záväzné údaje zapísané v katastri, ak nie je preukázaný opak; v prejednávanej veci nijakým rozhodnutím do dňa 01.01.2011 nebolo meritorne (ani len neprávoplatne) rozhodnuté o tom, že údaj katastra (o identite katastrálneho územia) je nesprávny.“

42. Právne názory vyjadrené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 32/2018 zo dňa 13. septembra 2019 našli svoju reflexiu v ďalšej rozhodovacej činnosti (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžfk 32/2018 zo dňa 19. júna 2019, sp. zn. 2 Sžfk 22/2019 zo dňa 28. apríla 2021 či sp. zn. 5 Sžfk 60/2019 zo dňa 25. marca 2021 či rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 15/2020 zo dňa 21. apríla 2022) a nadobudli tak povahu ustálenej rozhodovacej činnosti kasačného súdu (bližšie k ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu

viď rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžfk 45/2020 zo dňa 24. novembra 2021, body 19 - 20, 23).

43. Na dokreslenie správnosti a významu právnych úvah Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poukazuje kasačný súd osobitne na jeho rozhodnutie sp. zn. 5 Sžfk 60/2019 zo dňa 25. marca 2019, kde k rovnakej riešenej otázke uviedol:

„13. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, na vyrubenie dane z nehnuteľností je rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia. Na zmeny skutočností rozhodujúcich pre daňovú povinnosť, ktoré nastanú v priebehu zdaňovacieho obdobia sa neprihliada ak tento zákon nestanovuje inak.

14. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uloženie daňovej povinnosti je rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia. Vzhľadom na to, že kataster nehnuteľností slúži okrem iného aj na daňové a poplatkové účely, rozumie sa ním stav zápisu údajov týkajúcich sa zdaňovanej nehnuteľnosti k tomuto dňu v katastri nehnuteľností. V posudzovanom prípade nebol tento stav zápisu sporným, keďže na liste vlastníctva č. XXXX bol ku dňu 01.01.2011 zápis, v zmysle ktorého dotknuté nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu boli súčasťou katastrálneho územia obce N.. Vzhľadom na to, že pri daniach, ktorých predmetom zdanenia sú nehnuteľnosti je miestne príslušný správca dane, v ktorého katastrálnom území sa predmetná nehnuteľnosť nachádza správa dane z nehnuteľností tak bola v rozhodnom období vykonávaná obcou Sokoľany, t.j. na území ktorej sa nehnuteľnosti žalobcu nachádzali podľa stavu k 1. januára zdaňovacieho obdobia. Právne relevantnými pre určenie mieste príslušného správcu dane a daňovníka tak boli údaje zapísané v katastri nehnuteľností...

15. Sťažovateľ vydanie prvostupňového ako i žalobou napadnutého rozhodnutia odôvodňoval predovšetkým zmenou miestne príslušného správcu dane, ku ktorej malo dôjsť vykonaním zápisu - záznamu v priebehu mesiacov apríl až jún 2011 do katastra nehnuteľností na podklade nálezů Ústavného súdu SR č. II. ÚS 65/2010-49 zo dňa 27.10.2010, ktorým sa rozhodnutie Správy katastra Košice - okolie zo dňa 20.06.2007 vo veci určenia priebehu hranice obce Sokoľany a hranice jeho katastrálneho územia stalo neprávoplatným a právny stav sa dňom právoplatnosti nálezů dňa (08.10.2010) vrátil do pôvodnej podoby, kedy bolo sporné územie súčasťou územia Mesta Košice, keďže neexistovalo žiadne iné právoplatné rozhodnutie katastra o tom, že sporné územie patrí Obci Sokoľany. Samotný zápis tohto právneho stavu, keďže právo vzniklo právoplatnosťou nálezů nemá vzhľadom na ust. § 5 ods. 2 a § 34 ods. 1 katastrálneho zákona vplyv na vznik, zmenu alebo zánik práv a plní iba evidenčnú funkciu.

16. Kasačný súd nespochybňuje, že nálezom Ústavného súdu SR č. II ÚS 65/2010-49 zo dňa 27.10.2010 došlo k zrušeniu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/43/2008 zo dňa 29.10.2008, ktorým bolo ako (oneskorene podané) odmietnuté odvolanie Mesta Košice, čím vzhľadom na t.č. platnú procesnú právnu úpravu (Občiansky súdny poriadok - opravné prostriedky proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov) bol procesne navodený taký právny stav, že rozhodnutie správy katastra Košice-okolie H-2/97/d-BJ zo dňa 20.06.2007 o zmene priebehu hraníc katastrálneho územia v prospech Obce Sokoľany nebolo právoplatné. Je však potrebné opätovne uviesť, že k rozhodnému dňu pre vyrubenie daňovej povinnosti v zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z.z., t.j. ku dňu 01.01.2011 v katastri nehnuteľností ani napriek vydaniu nálezů Ústavného súdu SR (právoplatnosť nadobudol dňa 08.10.2010) nedošlo k zmene zápisu katastrálneho územia v prospech Železiarne, obec Košice - Šaca. K tejto zmene malo dôjsť až v priebehu mesiacov apríl až jún 2011, .t.j. po vydaní platobného výmeru č. 232011 vydaného dňa 09.03.2011 správcom dane - obcou Sokoľany, z ktorého už žalobca daň z nehnuteľností zaplatil. Uvedená skutočnosť-zmena hraníc katastrálnych území, ktorá mala mať právny základ v predmetnom nálezom ústavného súdu tak nebola zohľadnená v údajoch katastra nehnuteľností ku dňu rozhodnému pre vyrubenie daňovej povinnosti. Na uvedenom nič nemení ani doručenie tohto nálezů žalobcovi, keďže ako už bolo vyššie uvedené rozhodujúcim bol stav zápisu hraníc katastrálneho územia v katastri nehnuteľností. Žalobca preto správne vychádzal pri platení dane z nehnuteľností z aktuálnych údajov katastra nehnuteľností o správnosti ktorých nemal dôvod pochybovať. Uvedené pritom v plnej miere zodpovedá aj záujmu na zachovaní právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, keď je neprípustné, aby dvaja správcovia dane totožného druhu - daň z nehnuteľností zdanili ten istý predmet dane za to isté zdaňovacie obdobie a požadovali jej odvedenie v prospech každého z nich. Pokiaľ teda žalobca vychádzal z aktuálnych údajov katastra nehnuteľností a daňovú povinnosť si už raz splnil odvedením dane z nehnuteľností obci Sokoľany bolo vylúčené mu uložiť tu istú daňovú povinnosť Mestom Košice, keďže v rozhodnom čase boli nehnuteľnosti v jeho vlastníctve zapísané v katastrálnom území obce N.. Akceptovanie tohto postupu by viedlo k zaťaženiu žalobcu dvojítým zdanením čo by bolo nepochybne aj v rozpore s čl. 2 ods. 1 Ústavy SR: Pokiaľ teda nedošlo v katastri nehnuteľností k zápisu zmeny hraníc katastrálneho územia a žalobca

vyhádzať z údajov ku dňu 01.01.2011 správca dane - Mesto Košice nemôže od žalobcu ako daňovníka s poukazom na vykonanú a zapísanú zmenu hraníc katastrálneho územia vyžadovať splnenie tej istej daňovej povinnosti, keďže vychádzal v dobrej viere s údajov zapísaných v katastri nehnuteľností a daň v stanovenej výške už odviedol.

17. Sťažovateľ poukazyval na ust. § 70 ods. 1 a § 71 ods. 2 katastrálneho zákona týkajúce sa hodnovernosti údajov zapísaných v katastri ak sa nepreukáže opak K tomuto je potrebné uviesť, že nálezom Ústavného súdu SR č. II ÚS 65/2010-49 zo dňa 27.10.2010 došlo k zrušeniu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Sžo/43/2008 zo dňa 29.10.2008, ktorým bolo ako (oneskorene podané) odmietnuté odvolanie Mesta Košice, t.j. neriešila s ním otázka merita veci - určenie priebehu hraníc katastrálneho územia a preto ho nemožno vnímať ako rozhodnutie, ktorým bola spochybnená hodnovernosť údajov v katastri nehnuteľností, aj keď v konečnom dôsledku predstavovalo právny dôvod a viedlo k vykonaniu zmeny zápisu katastrálneho územia v katastri záznamom pod č. 55/2011, Z-2935/2011. Kasačný súd sa v tejto súvislosti stotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorou reagoval na sťažovateľom citované ust. § 34 ods. 1 a § 5 ods. 2 katastrálneho zákona týkajúce sa povahy práv zapisovaných do katastra nehnuteľností vo forme záznamu, keď predmetné zákonné ustanovenia sa týkajú zápisu/záznamu vecných práv k nehnuteľnostiam v zmysle § 1 ods. 1 katastrálneho zákona, medzi ktoré ale rozhodne nepatrí zápis zmeny katastrálneho územia a to aj s poukazom ust. § 22 katastrálneho zákona vymedzujúce predmet katastrálneho konania. Ako právne bezvýznamnú pre posúdenie veci vyhodnotil kasačný súd námietku sťažovateľa, že obec Sokofany mala nižšiu sadzbu dane ako mesto Košice. Obdobne posúdil aj kasačnú námietku, ktorou sťažovateľ vytýkal žalobcovi, že nepodal opravný prostriedok voči rozhodnutiu o uložení daňovej povinnosti obcou Sokofany, čím mal zaviniť, že musel platiť tú istú daň z nehnuteľnosti vyrubenú i Mestom Košice. Je zrejmé, že žalobca vychádzal z údajov zapísaných v katastri nehnuteľnosti v rozhodnom čase, daň riadne odviedol a preto nemal dôvod napádať toto rozhodnutie opravným prostriedkom. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku sťažovateľa podľa ktorého na prejednávanú vec nebolo možné aplikovať právne záverov vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/37/2010 zo dňa 18.05.2011 z dôvodu, že v tomto konaní išlo o opravu chýb v katastrálnom operáte podľa § 59 katastrálneho zákona, ktorá nemá vplyv na vznik, zmenu či zánik vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, pričom v predmetnej veci išlo o zápis práv záznamom podľa § 34 katastrálneho zákona. Kasačný súd k tejto námietke uvádza, že predmetom súdneho preskúmvacieho konania medzi obcou Sokofany a mestom Košice bolo vymedzenie priebehu hraníc ich katastrálneho územia t.j. nešlo (aj s poukazom na už vyššie uvedené) o žiaden zápis k vecným právam k nehnuteľnostiam, ktorý by vyžadoval vykonanie záznamu. Právne závery plynúce z tohto rozsudku bez ohľadu na to, že išlo o opravu chyby v katastrálnom operáte bolo možné aplikovať i na predmetnú vec, keďže v oboch prípadoch sa posudzovala otázka dvojitého zdanenia daňovníka správcom dane práve v súvislosti so sporným vymedzením katastrálneho územia, resp. sa riešila otázka zásadnosti významu údajov zapísaných v katastri nehnuteľností pre určenie daňovej povinnosti.“

44. Z vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej činnosti podľa názoru kasačného súdu vyplýva zásadný právny záver, že pre určenie miestnej a vecnej príslušnosti správcu dane pre správu daní z nehnuteľností je rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia (§ 18 od. 2, § 99e ods. 1 zákona o miestnych daniach). Správu dane z nehnuteľností preto vykonáva obec, na ktorej katastrálnom území sa nehnuteľnosť k 1. januáru zdaňovacieho obdobia nachádza (§ 99 ods. 1 a 3 zákona o miestnych daniach), a to podľa údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností (§ 71 ods. 1 katastrálneho zákona). Údaje katastra nehnuteľností pritom požívajú prezumpciu záväznosti a hodnovernosti, preto je z nich nevyhnutné vychádzať dovtedy, kým nie je predložený dôkaz opaku (§ 70 ods. 1 a 2, § 41 ods. 1 katastrálneho zákona). Kasačný súd sa s týmto právnym názorom v plnom rozsahu stotožňuje a neboli mu predložené žiadne zásadné argumenty pre jeho spochybnenie.

45. Aplikujúc tento právny názor na sporný prípad je potrebné konštatovať, že správny súd sa ho dôsledne neodržiaval. Napriek medzi účastníkmi nespornej (bod 28) a v administratívnom spise preukázanej (jednak zabezpečenými výpismi z katastra nehnuteľností ako aj dopytmi na príslušný katastrálny orgán - bod 6) skutočnosti, že sporné nehnuteľnosti boli k 1. januáru 2016 zapísané v katastri nehnuteľností v katastrálnom území Ž., obec Košice - mestská časť Šaca konštatoval, že sporné nehnuteľnosti k 1. januáru 2016 fakticky patrili do katastrálneho územia D.. Svoj právny názor postavil pritom na spochybnovaní správnosti údajov uvedených v katastri nehnuteľností na základe spornej interpretácie rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo dňa 27. októbra 2010 a III. ÚS 196/2017 zo dňa 21. marca 2017, ktoré správny súd považoval za rozhodnutia týkajúce sa porušenia procesných práv (práva na spravodlivý proces) mesta Košice. Nepovažoval ich však za dôkaz opaku

vo vzťahu k názoru správneho súdu, že sporné nehnuteľnosti patrili k 1. januáru 2016 do katastrálneho územia D..

46. Kasačný súd dáva do pozornosti, že dôkaz opaku je potrebné predkladať v záujme vyvrátenia domnienky správnosti a hodnovernosti údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností. Vo všeobecnosti sa však nedokazuje správnosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností. Pre prejednávajúcu vec preto bolo podstatné, či k 1. januáru 2016 bol predložený alebo existoval dôkaz o nesprávnosti údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností, a teda dôkaz o tom, že sporné nehnuteľnosti sa nenachádzajú v katastrálnom území Ž., obec Košice - mestská časť Šaca. Takýto dôkaz však v daňovom konaní predložený nebol. K 1. januáru 2016 ani neexistovalo právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré by deklarovalo príslušnosť sporných nehnuteľností ku katastrálnemu územiu D. (bod 35).

47. Vychádzajúc z vyššie uvedeného preto možno konštatovať, že sporné nehnuteľnosti sa k 1. januáru 2016 podľa údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností nachádzali v katastrálnom území mesta Košice (na rozdiel od stavu k 1. januáru 2011, kedy sa nachádzali v katastrálnom území D.) a dôkaz opaku predložený nebol. Preto mieste a vecne príslušným správcom dane pre správu daní z nehnuteľnosti za zdaňovacie obdobie 2016 k spornej nehnuteľnosti žalobkyne bolo mesto Košice. Napadnutý rozsudok správneho súdu preto vo vzťahu k posúdeniu prvej spornej otázky vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je tiež v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou kasačného súdu.

V.B

K (ne)prerušeniu daňového konania z dôvodu prebiehajúceho konania o predbežnej otázke

48. Kasačný súd posudzoval tiež závery správneho súdu týkajúce sa potreby prerušenia daňového konania v predmetnej veci do právoplatného ukončenia konania o určení priebehu hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca.

49. V tomto smere je potrebné uviesť, že Daňový poriadok, v rozsahu uplatniteľnom aj na správu miestnych daní a poplatkov (§ 102 zákona o miestnych daniach), rozlišuje prípady obligatórneho a fakultatívneho prerušenia daňového konania.

50. Fakultatívne možno prerušiť daňové konanie (i) ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, alebo (ii) ak je potrebné získať informácie podľa osobitného predpisu (napr. prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií) alebo (iii) ak to z dôležitých dôvodov zhodne navrhnú účastníci daňového konania (§ 61 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Daňového poriadku).

51. Správca dane je na druhej strane povinný prerušiť daňové konanie, „ak má vedomosť, že sa začalo konanie o predbežnej otázke“ (§ 61 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku). V prípade obligatórneho prerušenia daňového konania nemá správca dane priestor pre voľnú úvahu, ale je povinný daňové konanie prerušiť, ak sú kumulatívne splnené podmienky, že (i) pre daňové konanie je potrebné zodpovedať predbežnú otázku, (ii) o ktorej bolo začaté pred príslušným orgánom konanie, (iii) pričom správca dane má vedomosť o začatí predmetného konania.

52. Predbežná otázka je pritom „otázka o existencii nejakej právnej skutočnosti, ktorej zodpovedanie je nutným predpokladom pre rozhodnutie veci samej, na predbežnej otázke závislej, a ktorá je súčasne spôsobilá byť samostatným predmetom iného konania pred súdom, správcom dane alebo iným správnym orgánom (orgánom verejnej moci)...“ (BAXA, J.; DRÁB, O.; KANIOVÁ, L.; LAVICKÝ, P.; SCHILLEROVÁ, A.; ŠIMEK, K.; ŽIŠKOVÁ, M.: Daňový rád: Komentár. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-6-7]. ASPI_ID KO280_2009CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X).

53. Ak sa v daňovom konaní vyskytne predbežná otázka, správca dane si o nej môže urobiť úsudok, pokiaľ o nej nebolo príslušným orgánom rozhodnuté alebo nezačalo o nej pred príslušným orgánom konanie; prípadne môže dať podnet príslušnému orgánu na začatie konania vo veci predbežnej otázky (§ 22 ods. 1 Daňového poriadku). Pokiaľ však už o predbežnej otázke začal príslušný orgán konať, je správca dane povinný daňové konanie prerušiť (§ 61 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku) a pokiaľ o nej príslušný orgán aj právoplatne rozhodol, je správca dane povinný toto rozhodnutie rešpektovať a vychádzať z neho (§ 22 ods. 1 Daňového poriadku). Správca dane si však nemôže ako o predbežnej

otázke urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin alebo priestupok, alebo o osobnom stave fyzickej osoby (§ 22 ods. 2 Daňového poriadku).

54. V predmetnej veci, z hľadiska posúdenia povinnosti prerušenia daňového konania týkajúceho sa miestnych daní - dane za spornú nehnuteľnosť za zdaňovacie obdobie 2016, je podľa názoru kasačného súdu podstatný záver, že pre určenie miestnej a vecnej príslušnosti správcu daní z nehnuteľností je rozhodujúci stav vždy k 1. januáru zdaňovacieho obdobia, pričom sa vychádza z údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností, pokiaľ nie je predložený dôkaz o ich nepravdivosti (bod 44). Z toho záveru preto logicky vyplýva, že pre daňové konanie vo veciach miestnych daní budú vždy podstatné len skutočnosti, ktoré existovali k 1. januáru zdaňovacieho obdobia, v prípade žalobkyne k 1. januáru 2016.

55. Pokiaľ žalobkyňa aj správny súd poukazovali na konanie vo veci určenia priebehu hranice medzi obcou Sokoľany a mestom Košice - mestská časť Šaca, resp. o určení priebehu hranice medzi katastrálnymi územiaми D. a Ž., kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že výsledok tohto konania nie je v zásade spôsobilý ovplyvniť skutočnosť, aké údaje boli obsiahnuté k 1. januáru 2016 v katastri nehnuteľností a ani nepredstavuje dôkaz, ktorý by s platnosťou k 1. januáru 2016 preukazoval nesprávnosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností. Kasačný súd zdôrazňuje, že k 1. januáru 2016 nebolo vydané (ako vyplýva aj z chronológie konania o určení hranice medzi obcou Sokoľany a mestom Košice - mestská časť Šaca - bod 35) a ani predložené právoplatné rozhodnutia príslušného orgánu o nesprávnosti údajov katastra nehnuteľností.

56. Kasačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že práve dôsledné dbanie na stav, ktorý bol daný k 1. januáru 2016, tak ako to vyžaduje zákon o miestnych daniach (§ 18 ods. 2, § 99e ods. 1 zákona o miestnych daniach), predstavuje zákonnú garanciu, že žalobkyňa nebude dvojnásobne zdanená. Je tomu tak preto, že prípadné zmeny hranice katastrálnych území, ktoré by sa v nadväznosti na výsledky konania o určení hranice medzi obcou Sokoľany a mestom Košice - mestská časť Šaca mohli v budúcnosti udiť, už nebudú mať vplyv na právoplatne ukončené daňové konania a pre vyrubenie dane z nehnuteľností rozhodujúce skutočnosti, ktoré k 1. januáru 2016 boli objektívne známe a preukázané.

57. Kasačný súd preto v predmetnej veci uzatvára, že konanie o určení priebehu hranice medzi obcou Sokoľany a mestom Košice - mestská časť Šaca, resp. o určení priebehu hranice medzi katastrálnymi územiaми D. a Ž. nepredstavuje vo vzťahu k spornému daňovému konaniu žalobkyne vo veci dane z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie roka 2016 konanie o predbežnej otázke. Preto nebolo povinnosťou správcu dane a ani sťažovateľa predmetné daňové konanie ani prerušiť. Neprerušenie daňového konania v tejto veci preto ani nemôže predstavovať dôvod pre konštatovanie nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia či rozhodnutia žalovaného. Správny súd aj v tejto otázke vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

58. S ohľadom na vyššie uvedené, a teda neexistenciu konania o predbežnej otázke v súvislosti so sporným daňovým konaním, ako aj skutočnosť, že z rozhodnutia prvostupňového orgánu ako aj žalovaného je zrejmé, že vychádzali zo skutočností známych k 1. januáru 2016, na ktorých už žalobkyňou označené konanie nič nemení, kasačný súd považuje za postačujúce aj odôvodnenie rozhodnutia žalovaného. Ide pritom o odôvodnenie týkajúce sa parciálnej a nie rozhodujúcej otázky v predmetnom daňovom konaní. Práve s ohľadom na nespornosť zisteného skutkového stavu v miere postačujúcej pre rozhodnutie veci sťažovateľ považoval žiadosť žalobkyne o prerušenie konania za neopodstatnenú. Čo v stručnosti uviedol aj v odôvodnení rozhodnutia žalovaného.

V.C

K predčasnosti napádaného rozsudku správneho súdu

59. Ostatnou námietkou sťažovateľa, ktorou sa kasačný súd zaoberal bolo, či postupoval správny súd zákonne, pokiaľ vyhlásil rozsudok v predmetnej veci skôr, ako odpadli dôvody, pre ktoré bolo súdne konanie prerušené uznesením správneho súdu č. k. 6S 82/2018-55 zo dňa 17. apríla 2019.

60. Hoci sťažovateľ právne kvalifikoval tento sťažnostný bod ako nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP), kasačný súd posudzujúc kasačnú sťažnosť a odôvodnenie predmetného kasačného bodu sťažovateľom podľa ich obsahu (§ 55 ods. 3 v spojení s § 452 ods. 1

SSP), posudzoval dotknutú námietku v intenciách nesprávnosti procesného postupu znemožňujúceho účastníkovi konania, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP).

61. Podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP:

„Ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenie, môže konanie uznesením prerušiť, ak a) prebieha súdne konanie alebo administratívne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie správneho súdu, alebo ak správny súd dal na takéto konanie podnet...“

62. Kasačný súd zo súdneho spisu zistil, že správny súd uznesením č. k. 6S 82/2018-55 zo dňa 17. apríla 2019 prerušil súdne konanie v predmetnej veci podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP „do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach 6S/21/2017, 7S/21/2017, 6S/30/2017 a 6S/45/2017.“ Z výroku predmetného uznesenia ako aj z jeho odôvodnenia (bod 4 predmetného uznesenia) je zrejmé, že k prerušeniu konania došlo z dôvodu štyroch súvisiacich, prebiehajúcich kasačných konaní. Prerušenie súdneho konania bolo vo vzťahu k dotknutým konaniam formulované kumulatívne, nie alternatívne. Preto k splneniu podmienok pre pokračovanie v konaní mohlo dôjsť len vtedy, ak bude rozhodnuté vo všetkých označených kasačných konaniach.

63. Podľa ustanovenia § 100 ods. 3 SSP:

„Ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa procesné úkony a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, alebo uplynul čas, na ktorý sa konanie prerušilo, predseda senátu aj bez návrhu uznesením rozhodne o pokračovaní v konaní. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.“

64. Zo súdneho spisu vyplýva, že správny súd bez rozhodnutia o pokračovaní v konaní začal v prerušenom súdnom konaní vykonávať prvé procesné úkony dňa 13. decembra 2019 (vydanie predvolaní na pojednávanie) a následne dňa 9. januára 2020 vykonal vo veci pojednávanie a na ňom rozhodol.

65. Z informačných systémov kasačného súdu ako aj zo súdneho spisu kasačný súd zistil, že v konaní vedenom pred správnym súdom pod sp. zn. 6 S 21/2017 rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky o kasačnej sťažnosti dňa 13. septembra 2019 (sp. zn. 1 Sžfk 32/2018); pod sp. zn. 7 S 21/2017 bolo rozhodnuté o kasačnej sťažnosti dňa 28. apríla 2021 (sp. zn. 2 Sžfk 22/2019), pod sp. zn. 6 S 30/2017 bolo rozhodnuté o kasačnej sťažnosti dňa 25. marca 2021 (sp. zn. 5 Sžfk 60/2019) a pod sp. zn. 6 S 45/2017 bolo rozhodnuté o kasačnej sťažnosti dňa 19. júna 2019 (sp. zn. 10 Sžfk 32/2018).

66. Kasačný súd preto konštatuje, že správny súd bez vydania rozhodnutia o pokračovaní v súdnom konaní a predtým, ako došlo k odpadnutiu prekážok v konaní (v konaniach vedených pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Sžfk 22/2019 a 5 Sžfk 60/2019 nebolo k 13. decembru 2019, resp. 9. januáru 2020 rozhodnuté), pokračoval v prerušenom súdnom konaní, vykonával v ňom úkony a nakoniec v ňom aj rozhodol. Postup správneho súdu, okrem toho, že bol nezákonný (rozporný s § 100 ods. 3 SSP), mohol byť pre účastníkov konania nepochybne prekvapivý, pričom vyústil až do predčasného vydania napadnutého rozsudku. Postup správneho súdu nepochybne znemožňoval účastníkom konania riadny výkon ich procesných práv, keďže nebolo zrejmé, v akom procesnom štádiu sa nachádzajú, akú relevanciu budú mať ich procesné úkony či návrhy. Kasačný súd preto zastáva názor, že nesprávny postup správneho súdu bol spôsobilý zasiahnuť aj do procesných práv účastníkov súdneho konania, resp. do ich práva na spravodlivý a zákonný súdny proces.

V.

Záver

67. Na základe vyššie uvedených úvah, po zistení dôvodnosti kasačnej sťažnosti, kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keďže správny súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, nedôvodne sa odklonil od ustálenej rozhodovacej činnosti kasačného súdu) a dopustil sa tiež nesprávneho procesného postupu, ktorým znemožnil účastníkom konania vykonávať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. g), h) a f) SSP).

68. V ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu procesným uznesením predsedu príslušného senátu rozhodnúť o pokračovaní v súdnom konaní (§ 100 ods. 3 SSP) a v zmysle vyššie uvedených, pre správny súd záväzných, právnych názorov kasačného súdu opätovne posúdiť predmetnú vec a v súlade s týmito názormi aj rozhodnúť (§ 469 SSP).

69. V ďalšom konaní správny súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

70. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.